

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 czerwca 1961 r.

Nr 50

TRESC:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 218 — Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 1961 r. w sprawie opodatkowania nadmiernych ubytków spirytusu 521
- 219 — Ministra Komunikacji z dnia 15 czerwca 1961 r. w sprawie odbywania praktyki przez kandydatów na zawodowych kierowców samochodowych 523

OBWIESZCZENIA:

- 220 — Ministra Rolnictwa z dnia 29 maja 1961 r. w sprawie listy odmian roślin wpisanych do rejestru odmian oryginalnych w ciągu 1959 r. 524
- 221 — Ministra Rolnictwa z dnia 29 maja 1961 r. w sprawie list odmian roślin wpisanych do rejestru odmian oryginalnych oraz skreślonych ze spisu odmian selekcyjowanych w ciągu 1960 r. 524
- 222 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 21 czerwca 1961 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych przez Polski Komitet Normalizacyjny norm państwowych 526

218

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 kwietnia 1961 r.

w sprawie opodatkowania nadmiernych ubytków spirytusu.

Na podstawie § 43 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia dotyczą jednostek gospodarczych wymienionych w art. 1 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 399), z wyłączeniem organizacji politycznych, społecznych lub zawodowych. Wyłączeniu nie podlegają jednak kółka rolnicze i zrzeszenia kółek rolniczych.

2. Przepisy zarządzenia stosuje się również do jednostek gospodarczych, które na mocy obowiązujących przepisów są zwolnione od obowiązku uiszczania podatku obrotowego.

3. Przepisy zarządzenia nie dotyczą przedsiębiorstw handlu zagranicznego. Odrębne przepisy uregulują opodatkowanie nadmiernych ubytków spirytusu i wyrobów spirytusowych, nabytych przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego na cele eksportowe.

§ 2. 1. Podatkowi obrotowemu podlegają nadmierne ubytki spirytusu w stanie nie skażonym bądź skażonym szczególnymi środkami skażenia, powstałe w czasie:

- 1) magazynowania spirytusu w gorzelnii lub innym zakładzie wytwarzającym spirytus,
- 2) magazynowania, przerobu, oczyszczania, odwadniania lub zużycia spirytusu w zakładzie, który nabył go po cenie niższej od ceny detalicznej spirytusu zbutelkowanego na cele konsumpcyjne, zmniejszonej o obowiązującą marżę detaliczną i wartość bezpośredniego opakowania,

3) przewozu spirytusu z zakładu, w którym został wytworzony, lub z zakładu, który sprzedał (przekazał) go po cenie, o której mowa w pkt 2.

2. Za nadmierne ubytki spirytusu uważa się zmniejszone o dozwolone zaniki bądź normy zużycia braki spirytusu stanowiące przy:

- 1) magazynowaniu spirytusu — różnicę pomiędzy ilością spirytusu, wynikającą ze stanu książkowego, a jego rzeczywistym zapasem, ustalonym przy kontroli;
- 2) przerobie, oczyszczaniu, odwadnianiu lub zużyciu spirytusu — różnicę pomiędzy ilością spirytusu wziętego do przerobu (zużycia) według zapisów książkowych a ilością spirytusu, obliczoną z ilości rzeczywiście otrzymanych wyrobów gotowych, produkcji w toku, produktów ubocznych i spirytusu powrotnego;
- 3) przewozie spirytusu — różnicę pomiędzy ilością spirytusu wynikającą ze świadectwa przewozowego, a w razie jego braku — z faktury lub innego dokumentu wystawionego przez dostawcę, a ilością rzeczywiście ustaloną przy odbiorze przesyłki spirytusu.

3. Za dozwolone zaniki (normy zużycia) uważa się zaniki ustalone w granicach norm określonych przez powołane do tego organy na pokrycie naturalnych strat spirytusu przy magazynowaniu, przerobie, oczyszczaniu, odwadnianiu, zużyciu i przewozie.

4. Jeżeli ubytek spirytusu powstał z powodu nielegalnego usunięcia spirytusu (np. kradzieży), opodatkowaniu podlega cały ubytek spirytusu, bez potrącenia dozwolonego zaniku.

5. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie nieustalenia przez powołane do tego organy norm dozwolonego zaniku bądź norm zużycia spirytusu. W tym przypadku za nad-

mierny ubytek uważa się całą brakującą ilość spirytusu. W stosunku do ubytków powstających przy wyrobie nowych produktów (które dotychczas nie były wytwarzane) przepis powyższy obowiązuje po upływie 6 miesięcy, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym uruchomiono produkcję nowych wyrobów, o ile w tym czasie nie ustalono norm dozwolonego zaniku bądź norm zużycia spirytusu.

6. Za przerób (ust. 1 pkt 2) uważa się takie zastosowanie spirytusu w procesie produkcyjnym, w którego wyniku powstaje nowy, odmienny produkt, nie zawierający spirytusu bądź zawierający go jako jeden ze składników.

7. Za zużycie (ust. 1 pkt 2) uważa się takie zastosowanie spirytusu nie będące przerobem (ust. 6), w którego wyniku ulega on zniszczeniu bądź nie nadaje się do użytku bez uprzednich szczególnych zabiegów (destylacja, oczyszczenie itp.).

§ 3. 1. Za podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu przy jego magazynowaniu, przerobieniu, oczyszczeniu, odwadnianiu lub zużyciu odpowiada jednostka dokonująca tych czynności w okolicznościach określonych w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2.

2. Za podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu w czasie jego przewozu (§ 2 ust. 1 pkt 3) odpowiada odbiorca, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 3 i 4.

3. Za podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu w czasie jego przewozu z gorzelnii bądź innego zakładu wytwarzającego spirytus, z zakładu oczyszczania lub odwadniania — jeżeli odbiorcą jest zakład podlegający Zjednoczeniu Przemysłu Spirytusowego — odpowiada jednostka wysyłająca.

4. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 3, gorzelnia lub inny zakład wytwarzający spirytus bądź zakład, który go sprzedał (przekazał) po cenie określonej w § 2 ust. 1 pkt 2, odpowiada za podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu w czasie jego przewozu, jeżeli przy odbiorze spirytusu, dokonanym przy udziale organu szczególnego nadzoru podatkowego, zostanie stwierdzone, że naczynia ze spirytusem są nie uszkodzone, a nałożone na nie zabezpieczenia nie zostały naruszone. Jeżeli jednak wysyłka (wydanie) spirytusu odbyła się w obecności organu szczególnego nadzoru podatkowego, nadmierny ubytek spirytusu zapisuje się na przychód w księgach jednostki wysyłającej.

5. Nadwyżki spirytusu, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 3, stwierdzone przy odbiorze przesyłki, zapisuje się — niezależnie od zapisania na przychód u odbiorcy — na rozchód u dostawcy.

§ 4. 1. Zwalnia się od podatku obrotowego nadmierne ubytki spirytusu, o których mowa w § 2 ust. 1, powstałe wskutek zniszczenia spirytusu w następstwie wypadku spowodowanego siłą wyższą lub zdarzeniem niezależnym od jednostki gospodarczej (nie dającym się przewidzieć i któremu nie można było zapobiec) — pod warunkiem:

- 1) zgłoszenia powyższego faktu właściwemu organowi finansowemu w ciągu 24 godzin od jego stwierdzenia,
- 2) udowodnienia powyższych okoliczności.

2. Jeżeli zniszczenie spirytusu w okolicznościach określonych w ust. 1 nastąpiło w czasie jego przewozu publicznymi środkami przewozowymi, jednostka odpowiedzialna za podatek obrotowy od nadmiernego ubytku spirytusu (§ 3) zostanie zwolniona od obowiązku uiszczenia podatku obrotowego w razie:

- 1) zgłoszenia faktu zniszczenia spirytusu właściwemu organowi finansowemu w ciągu 24 godzin od otrzymania wiadomości o powyższym fakcie;
- 2) dostarczenia powyższemu organowi:

a) dokumentu ustalającego fakt i bliższe okoliczności zniszczenia spirytusu, sporządzonego przez przewoźnika, zgodnie z obowiązującymi go przepisami o przewozie towarów; w razie braku takich przepisów jednostka odpowiedzialna za podatek obrotowy od nadmiernego ubytku powinna przedstawić organowi finansowemu inne wiarogodne dowody zniszczenia spirytusu,

b) oświadczenia przewoźnika, że zgodnie z obowiązującymi go przepisami o przewozie towarów nie jest obowiązany do zapłacenia odszkodowania za zniszczony spirytus bądź że odszkodowanie nie przekroczy — jeżeli chodzi o zakład produkujący spirytus — obowiązującej ten zakład ceny zbytu, jeżeli zaś chodzi o pozostałe jednostki odpowiedzialne za podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu powstałych w czasie przewozu — ceny, po jakiej nabyły zniszczony spirytus.

3. Przedstawione środki dowodowe powinny w sposób niewątpliwy i ścisły stwierdzać fakt zniszczenia oraz ilość zniszczonego spirytusu, jak również oświetlić w sposób wyczerpujący bliższe okoliczności, wśród jakich powyższe zdarzenie nastąpiło.

4. Organ finansowy, na podstawie oceny wiarogodności i mocy dowodowej przedstawionych środków dowodowych, rozstrzyga, czy zachodzą, określone niniejszymi przepisami, warunki zwolnienia od podatku obrotowego nadmiernych ubytków spirytusu, powstałych wskutek jego zniszczenia w czasie przewozu.

5. Jeżeli jednostka gospodarcza odpowiedzialna za nadmierne ubytki spirytusu była ubezpieczona od szkód powstałych wskutek zniszczenia spirytusu, przepisy ust. 1 stosuje się jedynie w przypadku, gdy odszkodowanie z tytułu powyższych strat nie przekracza ceny fabrycznej bądź kosztów nabycia spirytusu, jeżeli chodzi o jednostki nie będące jego producentami.

§ 5. Stawka podatku obrotowego od 1 litra 100% nadmiernego ubytku spirytusu, o którym mowa w § 2 ust. 1, wynosi:

- 1) jeżeli chodzi o ubytki powstałe w czasie magazynowania spirytusu w zakładzie, w którym został wytworzony, bądź w czasie przewozu spirytusu z powyższego zakładu do odbiorcy — różnicę pomiędzy ceną detaliczną 1 litra spirytusu zbutelkowanego konsumpcyjnego 95% a ceną fabryczną 1 litra 100% spirytusu obowiązującą dany zakład produkcyjny,
- 2) jeżeli chodzi o pozostałe ubytki, o których mowa w § 2 ust. 1 — różnicę pomiędzy ceną detaliczną 1 litra spirytusu zbutelkowanego konsumpcyjnego 95% a ceną nabycia 1 litra 100% spirytusu obowiązującą jednostkę odpowiedzialną za ubytek.

§ 6. Podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu, o których mowa w § 2 ust. 1, płatny jest bez wezwania organu finansowego w ciągu 13 dni po upływie dekady, w której nastąpił ubytek. W razie niemożności ustalenia daty ubytku, miarodajny jest dzień jego stwierdzenia.

§ 7. 1. Stwierdzone w czasie kontroli nadwyżki spirytusu, to znaczy ilości spirytusu przekraczające stan wynikający z ksiąg, zapisuje się na przychód. Ubytki spirytusu, to znaczy ilości spirytusu stanowiące różnicę pomiędzy stanem ksiązkowym a rzeczywistym, zapisuje się na rozchód.

2. Przy ustalaniu wysokości dozwolonych zaników oraz przy porównaniu ubytku spirytusu z dozwolonym zanikiem bierze się każdorazowo pod uwagę okresy od początku roku (kampanii).

3. Ubytki spirytusu stwierdzone w wyniku kontroli zapasów nie mogą, poza przypadkami, o których mowa w ust. 4, być pokryte nadwyżkami spirytusu stwierdzonymi w czasie poprzednich lub następnych kontroli zapasów.

4. Jeżeli w czasie rocznej kontroli zapasów spirytusu stwierdzona zostanie nadwyżka spirytusu, wówczas stwierdzone w ciągu roku (kampanii) nadmierne ubytki spirytusu zostają zmniejszone o stwierdzoną nadwyżkę, a podatek obrotowy uiszczony od nadmiernych ubytków skompensowanych tą nadwyżką podlega zwrotowi.

Przepisu powyższego nie stosuje się:

- 1) jeżeli stwierdzone w ciągu roku nadmierne ubytki spirytusu ustalone zostały w wyniku obrachunku, przy którym zapas magazynowy spirytusu równy był zeru bądź przy którym zapas spirytusu ustalono w drodze przeważenia po całkowitym opróżnieniu zbiorników, albo
- 2) jeżeli wdrożone w ciągu roku dochodzenia w celu stwierdzenia przyczyny nadmiernych ubytków spirytusu ustaliły, że winę za ich powstanie ponosi jednostka gospodarcza.

5. Ubytki w czasie przewozu spirytusu nie mogą być wyrównywane nie wykorzystanymi zanikami innych rodzajów (magazynowy, rektyfikacyjny) ani też nie wykorzystanymi zanikami bądź nadwyżkami, stwierdzonymi w innych przesyłkach.

6. Przy rewizjach obrachunkowych rektyfikacji i zakładów odwadniania ogólny ubytek magazynowy spirytusu

wszelkich rodzajów i stwierdzony ubytek aparatu należy dodać i porównać z sumą dozwolonych zaników: magazynowego i aparatuowego.

7. Jeżeli przy rewizjach obrachunkowych w rektyfikacjach i zakładach odwadniania zostaną stwierdzone nadwyżki spirytusu w magazynach, a jednocześnie będą ustalone nadmierne ubytki aparatuowe bądź odwrotnie, wówczas nadwyżki i ubytki podlegają wzajemnemu wyrównaniu, przy odpowiednim sprostowaniu zapisów w księgach.

§ 8. 1. W sprawach uregulowanych niniejszym zarządzeniem nie stosuje się przepisów § 5 ust. 3, § 21 ust. 2 oraz §§ 27, 38 i 39 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664).

2. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie norm zaników spirytusu dla gorzelnii oraz należnego podatku od ubytków (Monitor Polski Nr A-63, poz. 964):

- 1) co do §§ 1 i 2 — z dniem 1 stycznia 1962 r.,
- 2) co do pozostałych przepisów — z dniem 1 lipca 1961 r.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1961 r., z wyjątkiem § 2 ust. 5, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

219

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 15 czerwca 1961 r.

w sprawie odbywania praktyki przez kandydatów na zawodowych kierowców samochodowych.

Na podstawie § 41 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. z 1937 r. Nr 85, poz. 616; z 1948 r. Nr 27, poz. 186; z 1949 r. Nr 30, poz. 218 i Nr 51, poz. 389; z 1952 r. Nr 1, poz. 8; z 1953 r. Nr 14, poz. 60; z 1954 r. Nr 3, poz. 6; z 1956 r. Nr 1, poz. 2; z 1960 r. Nr 18, poz. 110 i Nr 55, poz. 319) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych, szkoleni w ośrodkach szkolenia motorowego lub na kursach szkolenia kierowców pojazdów mechanicznych, prowadzonych na podstawie zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie zasad organizowania i prowadzenia stałych oraz jednorazowych kursów szkolenia kierowców pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-26, poz. 310 i z 1957 r. Nr 55, poz. 349), z wyjątkiem kandydatów szkolonych na kursach, o których mowa w § 2, odbywają praktykę w obsłudze oraz prowadzeniu samochodów przewidzianą w rozporządzeniu z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. z 1937 r. Nr 85, poz. 616 — z późniejszymi zmianami) w ramach zajęć praktycznych, objętych programem nauczania ośrodka lub kursu.

§ 2. 1. Kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych, szkoleni dla potrzeb własnych przez przedsiębiorstwa „Państwowej Komunikacji Samochodowej” oraz przez zainteresowane resorty, na kursach według skróconego programu, ustalonego przez Ministra Komunikacji, odbywają pó

ukończeniu kursu dodatkową trzymiesięczną praktykę w obsłudze oraz prowadzeniu samochodów w zakładzie pracy, który skierował ich na szkolenie.

2. W czasie praktyki określonej w ust. 1 kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych zobowiązani są do przejechania na samochodzie ciężarowym co najmniej 3.000 km, prowadząc samochód pod nadzorem i odpowiedzialnością kierowcy posiadającego pozwolenie I lub II kategorii.

3. Na czas praktyki, określonej w ust. 1, kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych otrzymują pozwolenie praktykanta na kierowcę pojazdów mechanicznych.

4. Odbycie praktyki potwierdza zakład pracy określony w ust. 1 na pozwoleniu praktykanta na kierowcę pojazdów mechanicznych.

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 29 marca 1955 r. w sprawie zakresu i warunków odbywania praktyki przez kandydatów na zawodowych kierowców samochodowych (Monitor Polski Nr 33, poz. 317).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *J. Popielas*